

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 11, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2021:398](#) 20-05-2021

Prejudiciële beslissing, formele rechtskracht

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:5004](#) 18-05-2021

Spoedeisende bestuursdwang en kostenverhaal/Gouda

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:1698](#) 21-04-2021

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Het Hogeland

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:1723](#) 16-04-2021

Waternvergunning/waterschap De Dommel

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1069](#) 19-05-2021

Omgevingsvergunning/Leiden

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1001](#) 12-05-2021

Weigering omgevingsvergunning/Bergen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1025](#) 12-05-2021

Coördinatieregeling/Zutphen, Gelderland, Rijn en IJssel

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Leiden

Tijdelijke bewoning van bedrijfspanden op een bedrijventerrein.

Casus

Bij besluiten van 30 oktober 2018 heeft het college van burgemeester en wethouders van Leiden in eerste instantie geweigerd een omgevingsvergunning te verlenen voor tijdelijke bewoning van dertien studio's tot 1 januari 2023 op een bedrijventerrein in Leiden. Tijdens de hogerberoepstermijn (16 januari 2020) heeft het college alsnog de omgevingsvergunningen verleend, omdat volgens het college uit het nieuwe akoestische onderzoek blijkt dat de planologische mogelijkheden van de bedrijven niet worden aangetast. Uit het onderzoek blijkt namelijk dat de geluidgrenswaarden voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau in het Activiteitenbesluit milieubeheer niet worden overschreden, behalve door een zuivelfabriek. Als bij de zuivelfabriek twee uitlaten en twee roostervlakken van geluiddempers worden voorzien, zullen deze geluidgrenswaarden niet meer worden overschreden.

Appellanten zijn eigenaren van gronden op het bedrijventerrein. Zij verhuren hun gronden aan bedrijven en vrezen dat de verhuurbaarheid van hun gronden zal verslechteren als woningen op het bedrijventerrein worden toegestaan. Appellanten stellen dat niet voldaan wordt aan het gemeentelijk beleid. Volgens de 'Nota van Uitgangspunten Pilot transformatie Roosevelt' wordt in het deel ten westen van de Rooseveltstraat woningbouw mogelijk geacht als wordt voldaan aan de voorwaarden dat aanwezige bedrijven van milieucategorie 3 in het gebied en in het daarnaast liggende bedrijventerrein niet zullen worden beperkt in hun bedrijfsuitoefening en dat rekening wordt gehouden met de maximale planologische mogelijkheden. Of dit het geval is, is volgens appellanten niet deugdelijk onderzocht. Zo stellen zij onder andere dat in het akoestisch onderzoek is uitgegaan van een geluidvermogen van ongeveer 96 dB(A) per bedrijfskavel (kavelkengetal van 60 dB(A)/m²), terwijl het college niet met de bedrijven heeft besproken of dit uitgangspunt juist is. Ook wijzen zij erop dat op één toetspunt een etmaalwaarde van meer dan 50 dB(A) is berekend. Voorts zijn bij een zuivelfabriek op het bedrijventerrein maatregelen nodig om aan de geluidnormen in het Activiteitenbesluit milieubeheer te kunnen voldoen. Dat volgens het college een overeenkomst is gesloten met die zuivelfabriek, is volgens appellanten niet relevant, omdat

daarmee het criterium van een goede ruimtelijke ordening niet opzij kan worden gezet.

Rechtsvragen

1. Is met een kavelkengetal van 60 dB(A)/m² voldaan aan een representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden?
2. Is met een langtijdgemiddelde beoordelingsniveau van maximaal 51 dB(A) voldaan aan de normen van het Activiteitenbesluit?
3. Mocht in de omgevingsvergunningen een voorschrift voor de zuivelfabriek opgenomen worden over geluidwerende voorzieningen?

Uitspraak

1. Over het geluidvermogen per kavel heeft het college toegelicht dat het gebruikelijk is om voor bedrijven van categorie 3.2 een kavelkengetal van 55 dB(A)/m² te hanteren. In dit geval is er echter voor gekozen om een kavelkengetal van 60 dB(A)/m² als 'worst case' scenario te hanteren, omdat dit kavelkengetal in diverse onderzoeken van derden is gehanteerd voor bedrijven van categorie 3. Naar het oordeel van de Afdeling hebben appellanten niet aannemelijk gemaakt dat het kavelkengetal van 60 dB(A)/m² geen representatieve invulling is van de maximale planologische mogelijkheden. Anders dan zij betogen, hoefde het college dit kavelkengetal niet te bespreken met de bedrijven. Het gaat bij dit kavelkengetal niet om het geluidvermogen van de bestaande bedrijven, maar om het geluidvermogen als de maximale planologische mogelijkheden worden benut.
2. Over het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau van meer dan 50 dB(A) merkt de Afdeling op dat in artikel 2.17, derde lid, onder a en tabel 2.17c, van het Activiteitenbesluit milieubeheer is bepaald dat de geldende etmaalwaarde op de gevel van een gevoelig gebouw op een bedrijventerrein 55 dB(A) is. Dat op één toetspunt de berekende etmaalwaarde meer dan 50 dB(A) is, betekent dus niet dat de toegestane bewoning bedrijven zal beperken. In de notitie van Peutz zijn geen etmaalwaardes boven 55 dB(A) berekend.
3. In de omgevingsvergunningen is het voorschrift opgenomen dat de geluidwerende voorzieningen die in de overeenkomst tussen de aanvragers en de zuivelfabriek zijn genoemd, voor 1 februari 2020 moeten zijn aangebracht en tot 1 januari 2023 in stand moeten worden gelaten. Uit deze overeenkomst blijkt dat het om de geluiddempers gaat die in het rapport van Peutz worden genoemd. Het is toegestaan een dergelijk voorschrift in een omgevingsvergunning op te nemen. Gelet op dit voorschrift zal de bedrijfsvoering van de zuivelfabriek niet worden beperkt door de toegestane bewoning.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1069

Zaaknummer: 202000592/1/R1

Wetsartikelen: 2.17 lid 3 onder a en tabel 2.17c Activiteitenbesluit milieubeheer

RECHTSPRAAK

Coördinatieregeling/Zutphen, Gelderland, Rijn en IJssel

Coördinatieregeling ten behoeve van windpark, cumulatie van geluid en slagschaduw en externe veiligheid.

Casus

Voor een bestemmingsplan, twee omgevingsvergunningen voor onder meer de activiteiten bouwen en milieu, twee watervergunningen en een ontheffing in het kader van de Wnb is gebruikgemaakt van de coördinatieregeling uit artikel 3.30 Wro. Het bestemmingsplan en de verleende vergunningen betreffen onder meer het realiseren van drie windturbines, onder de naam windpark IJsselwind.

Het plan voorziet in drie windturbines. Vast staat en niet in geschil is dat die samen twee inrichtingen vormen. Windturbines 1 en 2 zijn aangevraagd door IJsselwind BV. Windturbine 3 is aangevraagd door Waterschap Rijn en IJssel.

De raad heeft niet de geluidsbelasting en slagschaduw per inrichting, maar de gezamenlijke geluidsbelasting en slagschaduw van de drie voorziene windturbines beoordeeld. Daarbij is de raad ervan uitgegaan dat de hiervoor geldende normen voor de drie voorziene windturbines gezamenlijk gelden. Het betreft de normen uit artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit) voor geluid en uit artikel 3.12 van de Activiteitenregeling milieubeheer (hierna: de Activiteitenregeling) voor slagschaduw.

Rechtsvragen

1. Heeft de raad mogen uitgaan van een cumulatieve norm voor geluid en slagschaduw van de windturbines?
2. Had de raad bij de beoordeling van de trefkans van hoogspanningsleidingen ook de mogelijke vervolgrisico's moeten betrekken?

Uitspraak

1. De genoemde normen gelden niet voor de drie voorziene windturbines gezamenlijk, maar per afzonderlijke inrichting. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 september 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2226, onder 36 en 49.3.

Aldus gelden deze normen afzonderlijk voor windturbines 1 en 2 enerzijds en windturbine 3 anderzijds. Dit betekent dat zonder extra normstelling de drie voorziene windturbines meer geluid en slagschaduw kunnen veroorzaken dan waar de raad in het onderzoek vanuit is gegaan. Het plan is op dit punt onzorgvuldig vastgesteld.

2. De motivering van de raad heeft betrekking op de leveringszekerheid van elektriciteit. De raad heeft niet onderbouwd dat de berekende trefkans van de hoogspanningsleidingen van eens in de 7.600 jaar ook aanvaardbaar is uit een oogpunt van vervolgrisico's voor eventuele risicovolle inrichtingen als bedoeld in het Besluit externe veiligheid inrichtingen (Bevi) op bedrijventerrein De Mars. Het gaat dan om de kans op gevaarlijke situaties als in de omgeving van een windturbine de combinatie van risicovolle inrichtingen als bedoeld in het Bevi en een bovengrondse hoogspanningsverbinding aanwezig is. Zoals hiervoor is overwogen, is de vestiging van risicovolle inrichtingen als bedoeld in het Bevi daar niet uitgesloten. Het plan is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1025

Zaaknummer: 201908401/1/R1

Wetsartikelen: Besluit externe veiligheid inrichtingen

RECHTSPRAAK

Spoedeisende bestuursdwang en kostenverhaal/Gouda

Het college heeft met de sloop van een kerk ten onrechte spoedeisende bestuursdwang toegepast, er was geen sprake van acuut instortingsgevaar.

Casus

In juli 2018 heeft het college van burgemeester en wethouders van Gouda aan eiseres, eigenaar van de Turfmarktkerk in Gouda, een last onder bestuursdwang opgelegd inhoudende dat de kerk moet worden gestut vóór 20 augustus 2018, zodat de constructie veilig is, zowel voor omwonenden als met het oog op de uitvoering van de sloop. Tevens is een last onder bestuursdwang opgelegd, inhoudende het geheel slopen van de kerk (tot de fundering) vóór 30 september 2018. Bij besluit van 15 augustus 2018 heeft verweerder de begunstigingstermijnen voor het stutten en slopen verlengd tot onderscheidenlijk 10 september 2018 en 1 december 2018. Verweerder heeft voorts geweigerd eiseres toestemming te geven voor een gedeeltelijke sloop van de kerk.

In de periode van 3 augustus 2018 tot en met 10 september 2018 heeft eiseres de kerk laten stutten door het aanbrengen van trekstangen, ankerbalken op de vloer, baddingen op de gevelwanden en het plaatsen van ongeveer 10.000 m³ aan steigerwerk.

Op 24 oktober 2018 heeft het college van burgemeester en wethouders van Gouda besloten spoedeisende bestuursdwang toe te passen ten aanzien van de Turfmarktkerk, inhoudende onder meer het slopen van de bebouwing op het perceel voor zover nodig om direct instortingsgevaar weg te nemen. Bij besluit van 10 december 2019 (bestreden besluit II) heeft verweerder de kosten van het toepassen van de spoedeisende bestuursdwang ten bedrage van € 541.585,81 op de eigenaar van de kerk verhaald.

De rechtbank heeft de STAB benoemd als deskundige. Die heeft drie deskundigen van ABT B.V. ingeschakeld om, onder de verantwoordelijkheid en begeleiding van de STAB, mee te werken aan het onderzoek.

Rechtsvraag

Was op 24 oktober 2018 sprake van acuut instortingsgevaar van de Turfmarktkerk?

Uitspraak

Naar het oordeel van de rechtbank is het rapport van de STAB voldoende zorgvuldig tot stand gekomen en bevat het geen zodanige gebreken dat het niet aan de oordeelsvorming ten grondslag mag worden gelegd. In hetgeen verweerder heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanleiding voor een ander oordeel. De STAB heeft het dossier bestudeerd, met beide partijen een gesprek gevoerd, ontbrekende stukken opgevraagd en locatieonderzoek verricht. Daarnaast heeft de STAB de reacties van beide partijen op het conceptrapport en de door verweerder ingebrachte deskundigenrapporten meegewogen en gemotiveerd toegelicht in hoeverre hierin aanleiding werd gezien om de eigen conclusies aan te vullen of te wijzigen. Dat deze reactie van de STAB op de deskundigenrapporten van verweerder tekortschiet, is de rechtbank niet gebleken. De conclusies van de STAB zijn bovendien duidelijk en voorzien van een navolgbare onderbouwing.

Met betrekking tot de door verweerder ingebrachte deskundigenrapporten acht de rechtbank voorts van belang dat hieruit, met uitzondering van het rapport van Pelecon van 6 oktober 2020, niet volgt dat op 24 oktober 2018 sprake was van acuut instortingsgevaar. Uit deze rapporten volgt dat er vanwege de achteruitgang van de constructieve staat van de kerk grote zorgen waren over de stabiliteit en de draagkracht van de constructie en de veiligheid van omwonenden, onderscheidenlijk dat instortingsgevaar niet was uit te sluiten. Zorgen of twijfels over de constructieve staat van een gebouw of het niet kunnen uitsluiten van instortingsgevaar kunnen echter niet zonder meer op één lijn worden gesteld met de conclusie dat sprake is van direct instortingsgevaar. Aan de conclusies in het rapport van Pelecon van 6 oktober 2020 kent de rechtbank geen doorslaggevende waarde toe. Deze rapportage is in essentie een bevestiging van de eerdere bevindingen van Pelecon (destijds: Peters & Van Leeuwen), die in hoofdzaak waren gebaseerd op enkele lintvoegwaterpassingen en visuele waarnemingen. De STAB heeft in haar advies voldoende inzichtelijk gemaakt waarom deze bevindingen niet gevolgd kunnen worden.

Het voorgaande brengt mee dat de rechtbank het rapport van de STAB aan haar oordeelsvorming ten grondslag zal leggen. Dat betekent dat de rechtbank ervan uitgaat dat op 24 oktober 2018 geen sprake was van acuut instortingsgevaar van de Turfmarktkerk, zodat voor verweerder geen aanleiding bestond om spoedeisende bestuursdwang toe te passen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:5004

Zaaknummer: SGR 19/4599 en SGR 20/361

Wetsartikelen: 5:31 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Prejudiciële beslissing, formele rechtskracht

Het beginsel dat wordt uitgegaan van de formele rechtskracht van een besluit tenzij dit besluit evident onrechtmatig is, is niet in strijd met het Europese recht.

Casus

Het gaat in deze zaak om een omgevingsvergunning voor een tankstation in Purmerend dat ook LPG verkoopt. In de vergunning is bepaald dat voor het bevoorraden van het tankstation met LPG alleen tankwagens mogen worden gebruikt die hittewerende bekleding hebben. Volgens een omwonende is dat veiligheidsvoorschrift in strijd met het Europese recht. De omwonende heeft verzocht het voorschrift te vernietigen en om de vergunning voor de verkoop van LPG in te trekken.

Eerder vroeg de Afdeling een conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak. In die conclusie is onder meer ingegaan op de vraag hoe intensief de bestuursrechter een algemeen verbindend voorschrift moet toetsen en welke omstandigheden daarvoor bepalend zijn.

In de verwijzingsuitspraak van 30 januari 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:260) heeft de Afdeling het HvJ EU gevraagd of het voorschrift over hittewerende bekleding in strijd is met de Europese richtlijn voor vervoer van gevaarlijke goederen. Verder is gevraagd of de nationale rechter mag uitgaan van de rechtmatigheid van vergunningvoorschriften die in strijd zijn met het Europese recht, maar inmiddels definitief zijn geworden en niet meer juridisch kunnen worden aangevochten.

Rechtsvragen

1. Is het in strijd met het Europese recht dat de Nederlandse regelgeving vereist dat een LPG|tankwagen hittewerende bekleding heeft?
2. Is het in strijd met het Europese recht dat de rechter uitgaat van de rechtmatigheid van een definitief geworden besluit dat later in strijd blijkt met het Europese recht, tenzij deze

strijdigheid evident was?

Uitspraak

1. In dit verband dient in de eerste plaats in herinnering te worden gebracht dat de lidstaten volgens artikel 5, eerste lid, van richtlijn 2008/68 met het oog op de veiligheid van het vervoer, behalve wat constructievoorschriften betreft, strengere bepalingen kunnen vaststellen voor het binnenlands vervoer van gevaarlijke goederen dat wordt uitgevoerd met voertuigen, wagens en binnenvaartschepen die op hun grondgebied zijn ingeschreven of in het verkeer zijn gebracht.

Uit deze bewoordingen volgt dat het de lidstaten krachtens artikel 5, eerste lid, van die richtlijn verboden is om met betrekking tot dergelijk binnenlands vervoer strengere constructievoorschriften toe te passen met het oog op de veiligheid van het vervoer.

Wanneer een lidstaat op grond van artikel 1, vijfde lid, van richtlijn 2008/68 het vervoer van gevaarlijke goederen op zijn grondgebied wenst te regelen of te verbieden, kan hij dit dus slechts doen om andere redenen dan de veiligheid tijdens het vervoer, omdat anders afbreuk zou worden gedaan aan de doelstellingen die met deze richtlijn worden nagestreefd. Die redenen kunnen weliswaar verband houden met de nationale veiligheid of de bescherming van het milieu – zoals blijkt uit overweging 11 van die richtlijn – maar om die doelstellingen niet in gevaar te brengen, is het van belang dat wanneer dergelijke redenen worden aangevoerd, zij feitelijk geen verband houden met de veiligheid tijdens het vervoer. Met name mag een lidstaat geen constructievoorschriften vaststellen onder het mom van milieubescherming, aangezien dergelijke voorschriften – die zijn opgenomen in de bijlagen A en B bij de ADR, zoals in het vorige punt in herinnering is gebracht – tot doel hebben de veiligheid tijdens het vervoer te verhogen.

Derhalve moet worden geoordeeld dat de lidstaten noch op grond van artikel 1, vijfde lid, van richtlijn 2008/68, noch op grond van artikel 5, eerste lid, van deze richtlijn constructievoorschriften kunnen stellen zoals de bijzondere hittewerende bekleding in kwestie.

2. Het Unierecht, met name het doeltreffendheidsbeginsel, staat niet in de weg aan een procedurele regel van het nationale bestuursrecht die inhoudt dat de mogelijkheid tot nietigverklaring van een met het Unierecht strijdig voorschrift dat is opgelegd bij een administratief besluit dat in beginsel voor een bepaalde categorie rechtzoekenden in rechte onaantastbaar is, waarbij de grond voor de nietigverklaring erin bestaat dat dit voorschrift niet handhaafbaar zou zijn indien de naleving ervan door middel van een toekomstig besluit werd

afgedwongen, afhangt van de voorwaarde dat de rechtzoekende aantoont dat het op basis van een summier onderzoek dat geen ruimte voor twijfel laat, evident is dat het betreffende voorschrift niet had mogen worden vastgesteld in het licht van het Unierecht, met dien verstande evenwel dat deze regel – hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan – niet zodanig restrictief mag worden toegepast dat de mogelijkheid voor een rechtzoekende om de daadwerkelijke nietigverklaring van het betreffende voorschrift te verkrijgen in feite louter fictief is.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 20-05-2021

ECLI: ECLI:EU:C:2021:398

Zaaknummer: C-120/19

Wetsartikelen: 1 lid 5 Richtlijn 2008/68 en 5 lid 1 Richtlijn 2008/68

RECHTSPRAAK

Watervergunning/waterschap De Dommel

Bergingscapaciteit afvoer verhard oppervlak, ontbreken handhavingsmogelijkheid, monitoringsverplichting is onontbeerlijk.

Casus

Het waterschap heeft aan de gemeente Geldrop-Mierlo een watervergunning verleend voor het afvoeren van hemelwater, afkomstig van een toename van verhard oppervlak als gevolg van woningbouw in het plangebied op grond van het bestemmingsplan 'Groot Luchen' en het uitwerkingsplan 'Luchen fase 2'. In het bestreden besluit is in voorschrift 1 bepaald dat de bergingsvoorziening zodanig moet worden ingericht dat deze minimaal de berekende waterlast afkomstig van een toename van 98.800 m² verhard oppervlak tussen de bodem en de noodoverloop kan bergen.

Eisers zijn van mening dat de inhoud van de berging ontoereikend is. Zij hebben grote twijfels of deze berging toereikend is om de afwatering te ondervangen in het gebied.

Rechtsvraag

Is in het besluit voldoende geborgd dat de berging toereikend is bij een mogelijke uitbreiding van het afwaterend verhard oppervlak in het gebied en is er een grond voor handhavend optreden?

Uitspraak

De rechtbank concludeert dat in het bestreden besluit met de daarbij behorende voorschriften voldoende is onderbouwd dat de berging toereikend is om het hemelwater afkomstig van 98.800 m² verhard oppervlak te bergen en wateroverlast op de percelen van eisers te voorkomen. In het bestreden besluit wordt echter onvoldoende geborgd dat bij een mogelijke uitbreiding van het afwaterend verhard oppervlak in het gebied, de berging nog steeds toereikend is. Zoals in de vorige uitspraak ook is aangegeven, is dit niet een kwestie van handhaving. Handhaving is pas aan de orde als sprake is van overtreding van een wettelijk voorschrift. En een dergelijk concreet voorschrift ontbreekt. Wel zou de waterlast kunnen

worden gezien als een gevolg van enige betekenis, waardoor men belanghebbende is bij een handhavingsverzoek. In zoverre is het bestreden besluit genomen in strijd met de doelstellingen van artikel 2.1, eerste lid, van de Waterwet.

De rechtbank is echter ook van oordeel dat dit gebrek kan worden hersteld. Het is mogelijk om het waterpeil in de berging door een peilbuis te monitoren. Vervolgens kan worden bepaald of bij een bepaalde hoeveelheid neerslag het waterpeil in de berging correspondeert met de hoeveelheid af te voeren hemelwater die is berekend in het SOBEK-model. Als dit niet het geval is, dan is het een indicatie dat er meer verhard oppervlak in het gebied hemelwater afvoert. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de juistheid van het SOBEK-model niet langer ter discussie staat. Als er meer verhard oppervlak is, dan is het aan verweerder om te beslissen of de vergunning moet worden aangepast (bijvoorbeeld door een grotere waterberging verplicht te stellen.). De rechtbank is daarom van oordeel dat een monitoringsverplichting onontbeerlijk is in het bestreden besluit. Verder zal moeten worden aangegeven welke stappen moeten worden ondernomen, als blijkt dat de bergingscapaciteit onvoldoende is.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 16-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:1723

Zaaknummer: 20/1824 T en 20/1825

Wetsartikelen: 2.1 Waterwet

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Het Hogeland

Indicatie dat sprake kan zijn van gezondheidseffecten had volgens de rechtbank reden moeten zijn om MER te verlangen.

Casus

Het college heeft een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM) verleend voor het wijzigen van een melkrundveehouderij in een melkgeitenhouderij. De OBM betreft de aspecten mer-beoordeling en luchtkwaliteit. Eisers (omwonenden) betogen dat het college zich gelet op onderzoeken van het RIVM, het onderzoek Volksgezondheid Omwonenden (VGO) en een advies van de GGD Groningen van 29 april 2019, niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen MER is vereist. Verweerder wijst erop dat uit de rechtspraak van de Afdeling (onder meer ECLI:NL:RVS:2019:2713) volgt dat het bevoegd gezag geen rekening hoeft te houden met het VGO-III onderzoek, omdat dit geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten bevat.

Rechtsvraag

Had verweerde een MER moeten verlangen?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat verweerder in dit geval beoordelingsruimte heeft (vgl. ABRvS, 20 mei 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1267). Verder overweegt de rechtbank dat in de jurisprudentie van de Afdeling geen aanwijzing is te vinden dat het ontbreken van een algemeen aanvaard wetenschappelijk inzicht de beoordelingsruimte van verweerder zodanig beperkt dat het verweerder niet vrij staat om de OBM te weigeren dan wel een MER-rapport te verlangen. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat een andere lijn in de jurisprudentie van de Afdeling ertoe zou leiden dat het bevoegd gezag zou worden belemmerd om (effectief) invulling te geven aan het voorzorgbeginsel dat er in dit geval toe strekt omwonenden als eisers te beschermen tegen mogelijk negatieve gezondheidseffecten ten gevolge van de in geding zijnde melkgeitenhouderij.

Hoewel uit het voormelde advies van de GGD Groningen niet met zoveel woorden volgt dat een MER-rapport in dit geval is vereist, is de rechtbank van oordeel dat er sprake is van een onderbouwde indicatie dat de aanwezigheid van een geitenhouderij tot effecten op de volksgezondheid voor omwonenden kan leiden. De rechtbank wijst in dat verband verder op de onduidelijkheid over de verspreiding van endotoxinen en micro-organismen. Dat de aanvraag niet voorziet in een toename van de emissies van ammoniak en fijnstof, brengt naar het oordeel van de rechtbank niet met zich dat verweerder voorbij kan gaan aan de in voormelde onderzoeken beschreven aandachtspunten.

De voorgaande overwegingen brengen met zich dat de door middel van diverse rapporten onderbouwde indicatie dat er sprake kan zijn van gezondheidseffecten voor omwonenden van een geitenhouderij, verweerder aanleiding had moeten geven om een MER te verlangen (vgl. ABRvS, 25 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2496). Hieruit volgt dat het bestreden besluit van verweerder om een OBM te verlenen, in strijd met de wet is genomen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:1698

Zaaknummer: LEE 20-734 en 20-757

Wetsartikelen: 5.13b lid 1 Bor en 7.17 lid 1 Wm

RECHTSPRAAK

Weigering omgevingsvergunning/Bergen

Motivering van weigering omgevingsvergunning voor balustrade als (door)valbeveiliging.

Casus

Appellant heeft een aanvraag ingediend voor het plaatsen van een balustrade op het dak van zijn bedrijfspand. De balustrade dient als (door)valbeveiliging bij werkzaamheden op het dak en het dak kan worden gebruikt om te vluchten in geval van nood. De gewenste balustrade is echter in strijd met het bestemmingsplan. Het college heeft geweigerd om een omgevingsvergunning te verlenen omdat dit ertoe zal leiden dat het dak zal worden gebruikt als dakterras. Een dakterras is niet wenselijk aangezien er direct tuinen van woningen grenzen aan het perceel, er geen noodzaak is voor het bedrijf om een dakterras te hebben en afwijking van het bestemmingsplan een ongewenst precedent zou scheppen. Bovendien voldoet een tijdelijke balustrade voor het uitvoeren van werkzaamheden, aldus het college.

Rechtsvraag

Heeft het college voldoende gemotiveerd dat appellant het dak na het aanbrengen van valbeveiliging in gebruik zal nemen als terras?

Uitspraak

De Afdeling is van oordeel dat de door het college in het besluit van 21 juli 2020 gegeven motivering om geen medewerking aan afwijking van het bestemmingsplan te verlenen, onvoldoende is. Aangezien er in dit geval van moet worden uitgegaan dat appellant een omgevingsvergunning heeft gevraagd voor het realiseren van een balustrade die dient als (door)valbeveiliging, ligt het op de weg van het college te motiveren dat er omstandigheden zijn waaruit redelijkerwijs valt aan te nemen dat het bouwwerk zal worden gebruikt voor iets anders dan voor het doel waarvan op basis van de aanvraag moet worden uitgegaan.

Niet is gebleken dat er aanwijzingen zijn dat appellant het dak in gebruik wenst te nemen als verblijfsgebied. Zo hebben toezichthouders ook na de uitspraak van 8 april 2020 niet

geconstateerd dat appellant oneigenlijk gebruikmaakt van het dak. Het college heeft zich dus niet, zonder nadere motivering, op het standpunt kunnen stellen dat er feitelijk een verblijfsgebied op hoogte in de zin van een dakterras wordt vergund door het plaatsen van een balustrade. Appellant stelt terecht dat de mogelijkheid om tijdelijke alternatieven te gebruiken voor werkzaamheden en onderhoud in zoverre niet relevant is. De mogelijkheid om een tijdelijke steiger als valbeveiliging te gebruiken doet immers niet af aan het uitgangspunt dat de aanvraag ziet op een valbeveiliging. Daarnaast zien de door het college genoemde alternatieven op de gevallen dat er werkzaamheden of onderhoud worden uitgevoerd, terwijl appellant stelt de balustrade te willen gebruiken als onderdeel van een vluchtroute.

De conclusie is dat het college de weigering om medewerking te verlenen aan afwijking van het bestemmingsplan onvoldoende heeft gemotiveerd. Dit omdat de weigering wederom is gebaseerd op de aanname dat appellant de balustrade gaat gebruiken als dakterras dan wel verblijfsgebied, terwijl niet deugdelijk is gemotiveerd dat het bouwwerk voor iets anders zal worden gebruikt dan op basis van de aanvraag kan worden aangenomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1001

Zaaknummer: 202004217/1/R1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onder a Wabo